

2016. február 3.

Kálmánháza

Ökumenikus imahét 3. nap

„²⁰„De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; ²¹hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbennem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. ²²Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: ²³én öbennük és te énbennem, hogy tökéletesen egyek legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél.” Jn 17,20-23

Drága Gyülekezet!

Szeretett Testvérek!

Ökumenikus imahetünk 3. napjához értünk. Évről-évre az imaheteket azzal a céllal hirdetik meg, szerkesztik a témákat, hogy kifelé, a világ felé megmutassák, igenis a keresztyének egységben vannak. A „Krisztus-hívők egységéért” szervezik az imaheteket. Azonban feltehetjük a kérdést, valóban egységben vannak a felekezetek, egységben van a keresztyénség? Úgy gondolom, őszinte kérdésekre őszinte válaszokat kell adni. Nin-

csenek egységben a felekezetek. Éppen a történelem mutat arra rá, hogy nincsenek egységben a felekezetek, nincsen egységben a keresztyénség. Hiszen nézzük meg: nincs egység a történelmi felekezetek között, mert az egyik a gyermekkeresztséget vallja, a másik a felnőtt keresztséget fogadja el. Egyik a katolikus hagyományokat féltve őrzi, a másik a reformáció irányát tartja helyesnek. Az egyik „egyszín” alatt szolgáltatja ki Jézus testét és véréét, a másik „kétszín” alatt. Nem tudunk úrvacsorai közösségben egymással lenni, mert nem teremtődtek meg az alapok. De nincs egység a Magyarországi Evangélikus Egyházban sem. Mert vannak, akik liberális gondolkodásúak, vannak, akik konzervatívak, vannak fundamentalisták, pietisták, különböző kegyességi irányzatok és sokszor tapasztalhatjuk, hogy egyházunkon belül sincsen egység. Ha tényleg ez a tényállás, akkor valóban értelme egységről beszélni? A különbözőségeink ellenére lehet-e egységre jutni? Van-e értelme az imahéten a különbözőségeink ellenére az egységet demonstrálni? Hiszen nem egyek, hanem nagyon is sokfélék a (Krisztusban) hívők. Megvalósulhat-e az egység? Jézus Krisztus a főpapi imádságában nem erről az egységről beszél. Ő nem strukturális, intézményi, szervezeti egy-

ségről beszél, de még nem is arról, hogy egy közös hit-tant kel-
lene kialakítani a keresztyén felekezeteknek. Jézus egy sokkal
mélyebb egységről beszél, amikor azt mondja: „**mindnyájan**
egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám énbennem, és én te-
benned”. Nekünk nem kell egyházszerzetben egyek lennünk,
mert sohasem leszünk egyek. Amíg az egyház emberekből áll,
addig mindig lesz feszültség és mindig lesz egyet nem értés. A
legnagyobb jóindulattal sem lesz ilyen fajta egység, de Jézus
nem is erről beszél. Ő olyan egységről beszél, ahogyan egységes
egy szimfónia. Ott is éppen az a nagyszerű, hogy sok különböző-
hangszer sok különbözőhangon szól, de az egész mégis egy.
Nyilván sántít a kép, a példa, de egy vonós hangszer soha sem
lesz egységben egy ütős hangszerrel, vagy egy fúvós egy billen-
tyűs hangszerrel, de minden változatosságuk mellett is, sőt éppen
a változatosságuk által harmonikus egységben gyönyörködtetik a
fület, okozhat örömet a hallgatóságnak. Olyan sokat jelentő a
szimfónia jelentése: összecseng. Együtt egy karmester vezényle-
tével „összecseng” a dallamvilága és így adják elő a mestermű-
vet. Jézus erről a fajta egységről beszél. A kérdés, hogy ezt a lel-
ki szimfóniát ki vezényli. Ki teremti meg az egységet? A kar-

mester!? Ha mindenki össze-vissza játszik, akkor káosz lesz, ze-
nei nyelvet használva: diszharmónia, de ha mindenki a karmester
szerint játszik, akkor lesz harmónia, akkor áll össze a szimfónia.
Ehhez a karmesterre van szükség! Az egyházaknak is a „Kar-
mesterre” van szüksége. Ha mindenki a maga feje után megy, azt
„játszik”, amit akar, akkor diszharmónia lesz. Ha nem a Karmes-
terre tekint, ha nem egyedül Jézusra, aki teljesen egy volt az
Atyával, hanem a maga kénye-kedve szerint él és hirdet dolgo-
kat, ott káosz lesz a tanításban, káosz lesz a hitben és káosz lesz
az egyházban. Ezért ott lesz egység, ott lesz egyetértés, ahol Jé-
zus Krisztus az alap. Ő tudja megteremteni közöttünk az egysé-
get. Mert ahol Jézus van, ott bűnbánat van, ahol bűnbánat van,
ott bűnbocsánat, ahol bűnbocsánat, ott új élet, ahol pedig új élet,
ott örök élet! Nekünk ezt kell hirdetnünk! Nincs más és nem is
lehet más! Ebben ad Jézus Krisztus teljes egységet! Luther egyik
prédikációjában így ír: „*Nem egyedül vagyunk hivatottak
mennybe jutni, hanem azokat a testvéreinket is magunkkal kell
vinnünk, akiket most nem tartunk barátainknak.*” Nem mi va-
gyunk, nem az evangélikus egyház, nem egy-egy felekezet, nem
a római - vagy a görög katolikus egyház, nem a református, bap-

tista egyház a mennybejutás letéteményese, hanem Jézus Krisztus, rajta keresztül van üdvösség. Nincs más! Különbözőségeink ellenére nekünk ebben kell teljesen egyek lennünk! Milyen butaság lenne azt hirdetni, hogy a hegedű, vagy a cselló az egyetlen igazi hangszer. A hangszerek sokszínűségében szólhat igazán szépen a szimfónia. Nekünk abban kell teljesen egységeseeknek lennünk, hogy miről szól a darab és ki a karmester. Egy szimfóniában azonnal kitűnik, hogy ha van egy hangszer, ami nem a 440 Hz-re van hangolva. Az hamis! Minden játék, minden szimfónia előtt minden hangszert ehhez a 440 Hz-hez hangolnak. Akkor lesz teljesen tiszta mindenkinek a szólama. Az az alap! A szimfónia alaphangja a 440 Hz. Az egység alaphangja Jézus Krisztus és az Ő evangéliuma! Ehhez kell mindent hangolni, akkor lesz tiszta, s ebben a sokszínűségben is lesz harmónia!

Jézus erről az egységről beszél a főpapi imádságában. Testvérek vagyunk – nem a közös egyházi hovatartozás révén, hiszen különböző egyháznak vagyunk a tagjai -, nem a közös hitbeli meggyőződés révén, hiszen e tekintetben is nagy különbség van közöttünk, hanem az egy ugyanazon Atyában és megváltó Istenben, Jézus Krisztusban való hit révén! Amikor Jézus azért

imádkozik, hogy „**hogy ők is bennünk legyenek**”, akkor itt azt mondja, hogy az Atyában és a Fiúban lehetünk teljesen egyek. Benne élni! Ez azt jelenti, hogy mindent Ő jár át az életben! Jézusban élni a mindennapjaimat, Jézusban cselekedni, Jézusban viselkedni, Jézusban beszélni. Valaki vagy Jézusban él, vagy rajta kívül él. Ő járja át a gondolkodásomat, a szavaimat, az életemet, mindent Ő határoz meg, mindent neki vetek alá – Jézusban egy lenni az ezt jelenti! Benne és Belőle élsz, vagy Jézuson kívül élsz? Ez a legfontosabb kérdés! Ez az előfeltétele annak az egységnek, amiért Jézus könyörgött. Így mondta Jézus: „**Mint én tebenned Atyám, és te énbennem, hogy ők is egyek legyenek mibennünk!**” Ha te is a Krisztusban vagy, meg én is, meg a Vatikánban élő keresztyén testvér, meg a koreai keresztyén is, meg a Szíriában üldözött Jézusban hívő keresztyén is, akkor egyek vagyunk! Akkor van valami, ami minden távolságon és különbözőségeken felül is összeköt bennünket, egyesít egymással. Jézus a tökéletes harmónia! Vele lehet egység, mert Ő a harmónia és az egység alapja! A golgotai kereszt az, ami összeköt bennünket! A kereszt tövében eltűnnek a különbségek! A kereszt tövében térdelve, a bűnösök összetörve, a bűnbocsánatra szoruló emberek

teljesen egyek a megbocsátást kínáló Krisztusban. Aminek nem ez a tény az alapja, ott nincs és nem is lesz egység soha! Nekünk nem felekezetekben kell gondolkodnunk, hanem Jézus Krisztusban, a Megváltóban és az Üdvözítőben!

A kereszttövében, Jézus lábánál egyek vagyunk! Ebbe a kereszttövében kell letennünk minden olyat, ami kár és szemét az ember életében – ahogy Pál fogalmaz!

Szeméttelép története!

Drága Testvérek!

Krisztus szimfóniájában ezt kell „játszani”. Nekünk a „Karmesterre” kell tekinteni, és ott minden emberi gyarlóság eltűnik. Így lehetünk teljesen egyek, így lehet teljes egység, ha Krisztus az alap, ha Ő a „Karmester” és az Ő szava, evangéliuma a „darab”, amit „játszunk” és hirdetünk!

Ámen!